

DANIËLLE HERMANS

Het tulpenvirus

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

ALKMAAR, 21 JULI 1636

Ze sloeg de vlieg weg en keek met gefronste wenkbrauwen naar de lege plank. Het brood dat ze gisteren gebakken had, was verdwenen, en ze wist precies waar het terecht was gekomen; in de magen van die dronkenlappen die hun schamele loon hier kwamen opzuipen.

Met haar klamme handen streek ze over haar schort, maakte de strik onder haar kin los en gaf de vlieg, die nu op het raamluik zat, een mep met haar mutsje. Het blauwgroene beest viel naar beneden en plofte op het werkblad, de poten doelloos graaiend in de lucht. Met twee handen pakte ze de vijzel, zette haar tanden op elkaar en liet hem met kracht neerkomen. Nadat ze de zware stamper had neergelegd, veegde ze het zweet van haar voorhoofd en liep de keuken uit in de hoop dat er in de gelagkamer nog iets van het brood over zou zijn.

Ze trok de deur open. De stank golfde op haar af en ze deinsde achteruit tot haar rug de deurpost raakte. Starend naar het lichaam dat voor de kast lag, reikte ze naar achteren

en greep zich aan de deurpost vast.

‘Meneer Winckel?’

Aarzelend liet ze los en liep de kamer in. Toen ze naast hem stond, sloeg ze een hand voor haar mond en legde de andere op haar buik. De stank van urine vermengd met de metalen lucht van geronnen bloed drong haar neusgaten binnen. Ze haalde diep adem om het kokhalzen te onderdrukken. De kramp waarmee haar maag samentrok was zo hevig, dat het braaksel langs haar vingers droop en uit haar neus stroomde. Ze keerde zich van hem af, legde haar handen op haar knieën en hijgde. De kramp ebde weg.

Met de punten van haar schort veegde ze de slijmslierten van haar mond. Langzaam draaide ze zich naar hem toe. Ze tuitte haar lippen, ademde uit en keek schuin naar beneden.

Zijn rechteroog hing half uit zijn oogkas en staarde terug. De linkerkant van zijn schedel was zo hard ingeslagen, dat er haast niets meer van over was. Een gapend gat. Bloed, botsplinters en hersenpulp hadden zich op de vloer vermengd tot een roze massa. Het vocht had zich vastgezogen in de poreuze voegen tussen de tegels.

Terwijl ze zich vooroverboog, stegen de vliegen gelijktijdig op en cirkelden om haar hoofd. Ze zakte door haar knieën en strekte aarzelend haar handen naar hem uit, maar trok ze direct weer terug. Een stapel papier was tot een koker opgerold en met zo veel kracht in zijn mond geduwd, dat de mondhoeken waren uitgescheurd. De afzichtelijke grijns op zijn gezicht maakte haar weer onpasselijk. Haar blik gleed naar beneden. Zijn opengescheurde hemd plooide langs zijn kolossale buik die, haast schaamteloos, fier omhoog stond. Zoekend naar houvast volgde ze de kastanjebruine haarlijn op zijn buik tot aan de bovenrand van zijn broek. Rond zijn kruis was de zwarte stof net een tint donkerder. Beschaamd sloeg ze haar ogen neer.

Toen ze weer opkeek, had de zon hem gevonden. De stralen schenen door de kierende luiken van het kruiskozijn en schitterden op de zilveren gesp van zijn rechterschoen.

‘Oh, mijn god, meneer Winckel,’ fluisterde ze, ‘wat hebben ze met u gedaan?’

Half struikelend rende ze de kamer uit.

In de stilte van de vroege ochtend maakten de vliegen een hels kabaal.

Kreunend richtte hij zich op. Hij knipte zijn leeslampje aan en keek op zijn horloge. Welke gek komt om vier uur 's nachts langs? Hij liet zich achterovervallen en staarde naar het plafond. Elk ornament, elke scheur en oneffenheid ervan kon hij uittekenen. De laatste weken had hij geen oog dichtgedaan. Nu dit weer. Zijn gepieker zou niets oplossen, dat wist hij. Hij wist ook dat zijn slapeloosheid alles uitvergrootte, haast onherroepelijker maakte. Maar hij kreeg het niet uit zijn hoofd. Rond en rond ging het, een betonmolen volgestouwd met problemen die zich maar niet vermengden tot een overzichtelijk geheel. Hij werd er gek van.

Het aanhoudende gerinkel van de deurbel werd nu afgewisseld met gebons.

'I'm coming, I'm coming.'

Hij slingerde zijn benen over de rand van het bed. Met zijn voeten tastte hij naar de pantoffels en schoof ze erin. Steunend op het matras duwde hij zichzelf omhoog en pakte zijn kamerjas. Toen hij die moeizaam aan had getrokken, liep hij naar het raam en schoof

het gordijn opzij. Zijn adem stakte.

Het glas leek gezandstraald. Hij zag geen hand voor ogen. Ingespannen tuurde hij naar buiten. Van Cadogan Gardens, de privétuin van zijn huizenrij, waren alleen de contouren van het hek en de haag die de tuin omheinden, zichtbaar. Het Cadogan Hotel, schuin aan de overkant, altijd een baken van licht, was verdwenen. Ook Sloane Street, waarvan hij vanaf deze plek altijd een glimp kon opvangen, was weg, opgeslokt in de Londense mist.

Hij reikte zijn hals zo ver als hij kon naar voren. Toen hij zijn wang tegen het koude raam drukte, ging er een rilling door hem heen. Hij keek naar beneden. De twee kleine pilaren, die de toegang tot zijn achttiende-eeuwse huis sierden, glinsterden in het zwakke schijnsel van de straatlantaarns.

Meestal was er vanaf dit punt wel iets te zien, al was het maar een glimp van degene die onder het afdak stond te wachten tot er werd opengedaan. Maar nu niet. Helemaal niets. Voor de zoveelste keer vervloekte hij het Londense stadsbestuur, dat in zijn ogen de straatverlichting sinds de industriële revolutie niet had aangepast.

‘Stomme theezuipers, ze denken zeker dat

we nog steeds in de tijd van Dickens leven.'

Hij veegde zijn wasem van de ruit. Het geklop en gebel was constant en leek nu doordringender en schriller te klinken. Het zware gordijn schuurde tegen zijn rug en de achterkant van zijn hoofd. Hij duwde de dikke stof opzij en trok het gordijn met een geïrriteerde ruk weer dicht. Even bleef het stil, alsof degenen die beneden stond het geklingel van de gordijnringen tegen de koperen roede had opgemerkt. Na een paar seconden begon het weer.

Zuchtend liep hij naar de slaapkamerdeur. Op de drempel trok hij het koord van zijn kamerjas wat strakker aan. Zijn hand gleed langs de muur en hij duwde de schakelaar omhoog. Een moment werd hij verblind door de weerkaatsing van het schijnsel van de kroonluchter op de witte tegels van de hal die onder hem lag. Hij liep naar de trap. Het was opgehouden. Doodse stilte. Even hield hij zijn hoofd schuin, als een hond die een geluid hoort dat hij niet kan thuisbrengen. Niets. Hij vloekte binnensmonds. Op het moment dat hij terug wilde lopen, werd er op de deur gebonsd.

'Meneer Schoeller, bent u daar? Meneer Schoeller?' klonk het gedempt.

Aarzelend liep hij een paar treden naar beneden.

Wie is daar?’

‘Politie. Doet u open, alstublieft, het gaat om uw neef.’

‘Alec?’

Met een trillende hand greep hij de trapleuning. Zo snel als zijn stijve benen hem konden dragen, liep hij naar beneden. Zijn voet gleed van de onderste trede. Vloekend maaide hij met zijn armen door de lucht. Hij hervond zijn evenwicht, snelde naar de tafel in het midden van de hal en greep naar de sleutelbos. Het gebons begon weer.

‘Ik kom eraan, wacht even,’ riep hij buiten adem, terwijl hij het kastje naast de voordeur openmaakte. Hij tikte de alarmcode in en ging op zijn tenen staan. Door het raampje keek hij naar buiten. Het licht uit de hal scheen geruststellend op het metalen embleem van de politiehelm. Hij stak de sleutel in het slot en trok de deur open.

Alec schrok wakker van zijn ringtone. Tastend over de vloer graaide hij in de richting van het blauwe schijnsel. Hij keek naar het kleine scherm, recht in het gezicht van Frank die hem toelachte vanaf het San Marcoplein, zijn armen gestrekt en bijna bezwijkend onder de duiven. Het was halfzes.

‘Frank...? Hallo?’

Met een bonk viel de telefoon aan de andere kant van de lijn op de grond, gevolgd door een schrapend geluid. Hij drukte zijn toestel dicht tegen zijn oor aan. Op de achtergrond hoorde hij iemand zwaar ademen. De plotselinge kreet van pijn klonk zo dichtbij en zo hard en onmenselijk, dat hij het toestel bijna liet vallen. Hij schoot omhoog, klemde zijn mobiel tussen schouder en oor en greep naar zijn kleren.

‘Hallo, Frank? Ben jij dat? Hoor je mij?’

‘Je moet komen... naar huis.’

Hij sprak zo zacht dat Alec zijn stem nauwelijks herkende. Een kerm zwol aan tot een schreeuw van pijn.

‘Wat is er? Ben je ziek? Moet ik een ambu-